

Landet Huder og Skind for over 13 Mill. Kr. Det vil med andre Ord sige, at vor hjemlige Industri benyttede kun i meget ringe Grad danske Huder i sin Produktion. Der indførtes fremmede Huder til en Værdi af ca. 7 Mill. Kr.

Vil man nu se paa, hvorledes det forholder sig med de industrielle Produkter, der stammer fra Huder, skal jeg nævne, at i 1913 indførtes der 288 000 kg færdigt Fodtøj til en Værdi af 3 101 000 Kr., Seltøj ca. 14 000 kg til en Værdi af 116 000 Kr. og Portefeuillevarer, Rejseartikler m. v. 124 700 kg til en Værdi af 1 047 000 Kr. I alt indførtes der altsaa af disse Varer, fabrikerede af Læder og Huder, for ca. 4 200 000 Kr. Den danske Industris Eksport af Lædervarer var før Krigen ganske ubetydelig, i 1913 androg den kun en samlet Sum af ca. 124 000 Kr.

Vi udførte altsaa før Krigen Huder og Skind for 13 Mill. Kr. aarlig, og vi indførte Fodtøj og Lædervarer for over 4 Mill. Kr. Men Krigen og de som Følge deraf trufne Foranstaltninger og den Brug, der blev gjort af Lovene af 6. og 7. August 1914, ændrede jo ganske Stillingen paa dette Omraade. Allerede den 19. Oktober 1914 kom der Udførselsforbud for Faare- og Lamme-skind og den 26. Oktober s. A. for Kvæghuder og Kalveskind paa mindst 8 kg saltet Vægt. Spædekalkeskind gik derimod fri for Udførselsforbud indtil videre, fordi de, som Hr. Ballin udtalte i December 1917, aldeles ikke interesserede den danske Industri, og heri havde han Ret, saaledes havde det været, der havde praktisk taget ikke været brugt Kalveskind herhjemme af den danske Industri. Men da saa Prisen paa Kalveskind steg meget stærkt i den følgende Tid, fik ogsaa disse Skind stor Interesse, og det var sikkert fra Hr. Ballin, Kravet kom i Juni Maaned 1918 om, at det nu var ganske nødvendigt at forbyde Udførselen ogsaa af disse Skind. Dette skete ogsaa, den 17. Juli 1918 blev der udstedt Udførselsforbud for Spædekalkeskind. I Oktober 1916 var der udstedt Forbud mod Udførsel af Hestehuder for, som det hed sig, at faa et godt og billigt Overlæder til den saakaldte Maksimalstøvle.

Da der i Efteraaret 1914 var blevet lukket for Udførsel af alle Kvæghuder og Skind undtagen Spædekalkeskind, var der selvfølgelig Forretningsfolk og industridrivende her i Landet, der var mere end begavede nok til at regne ud, hvad det vilde betyde for Priserne, at der nu var lukket for de 500 000 Huder og Skind, der ellers plejede at blive udført her fra Landet. Her forelaa

altsaa en billig Raavare, leveret af Landbruget, som Grundlag for en Krigsindustri, en Lædervarefabrikation, der kunde frit udnytte Verdensmarkedets Krigspriser ude og ogsaa Krigspriserne herhjemme, og det er ogsaa det, der sker i de følgende Aar. Alligevel kunde den hurtigt opblussende Krigsindustri ikke anvende alle de udførselsforbudte Huder, og naar der var Chance for at sælge dem i Udlandet til en god Pris, saa blev — det husker vi alle — Huderne saa forfærdelig slemme til at tage Varme, saaledes at Hudehandlerne nødvendigvis maatte have Dispensation til at udføre forskellige Partier. Det fik de ogsaa, saaledes at baade Industrien og Handelen altsaa var veltjente, men ganske vist paa Landbrugets Bekostning. Fra Landbrugets Side protesterede vi mod dette Forhold, men dertil blev der ikke taget noget Hensyn. For øvrigt har det for mig været ganske interessant og mærkeligt at iagttage, hvordan Huderne ikke var nær lige slemme til at tage Varme under forskellige Forhold. Jeg har under de Forhandlinger, jeg har været med til om disse Forhold, gjort den Erfaring, at naar Priserne gik højt, og Forholdene var gunstige for at sælge, var Huderne forfærdelig slemme til at tage Varme, men paa den anden Side erklærede Hudehandlerne, at Huderne kunde holde sig i Aarevis, naar det behøvedes, det vil med andre Ord sige, naar det ikke var opportunt at udføre dem. Det maa jo være en særlig Egenskab, Huderne har, og som kun Fagfolk forstaa sig paa.

Der synes altsaa i 1915—16 at være givet visse Hudehandlere Dispensation for Udførsel af ca. 150 000 Huder. Vilkaarene for disse Dispensationer ligger ikke ganske klart — det er i alt Fald ikke klart for mig. Industrien havde imidlertid frit Slag med Hensyn til at faa Verdensmarkedets Pris for sin Eksport af Lædervarer og Fodtøj. Den havde ligeledes frit Slag paa Hjemmemarkedet; den bestemte selv Priserne. Det skal dog nævnes, at man gjorde et Forsøg paa at bøde noget herpaa, idet man kom ind paa Bestemmelser angaaende Fabrikation af en Maksimalstøvle; det var vist ogsaa Hr. Ballins muntre Paafund! Som jeg sagde før, blev Udførsel af Hestehuder forbudt i Oktober 1916, for at man kunde faa godt og billigt Læder til denne Støvle, og der gik saamænd et Par Aar, før den overordentlige Kommission opdagede, hvad det var for en Film — ja, jeg bruger det ærede Medlem Hr. Hauges Ord under Kornlovsdebatten —, Hr. Ballin her havde faaet den ærede Kommission til at gaa med til, og som Kommis-